

Dosarul nr. 2r-290/21

Prima instanță : Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. I. Potîngă)

Instanța de apel : Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Anton, D. Dulghieru, I. Secieru)

DECIZIE

21 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso”, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” împotriva Danielei Balan cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2021 prin care s-a respins cererea Societății cu Răspundere Limitată „Incaso” privind repunerea în termenul de declarare a apelului, și s-a restituit cererea de apel, ca fiind depusă cu omiterea termenului de declararea a apelului,

c o n s t a ț ă :

La 16 august 2019, ÎM „Incaso” S.R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Danielei Balan solicitând suma de 10 445,44 lei cu titlu de datorie, 1000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și 313,37 lei cu titlu de cheltuieli de plata taxei de stat.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 27 octombrie 2020, cerere de chemare în judecată depusă de ÎM „Incaso” S.R.L., s-a respins.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 03 decembrie 2020, ÎM „Incaso” S.R.L. a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 27 octombrie 2020, solicitând repunerea în termen a apelului, admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, și emiterea unui hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2021 s-a respins cererea ÎM „Incaso” S.R.L. privind repunerea în termenul de declarare a apelului, și s-a restituit cererea de apel, ca fiind depusă cu omiterea termenului de declararea a apelului.

La 31 martie 2021, ÎM „Incaso” S.R.L. a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2021 solicitând casarea acesteia, repunerea în termenul de declararea apelului și restituirea cauzei în instanța de apel pentru examinarea apelului.

În motivare a indicat că, în cererea de chemare în judecată a solicitat examinarea cauzei în lipsa reclamantului și expedierea copiei hotărârii.

Recurentul a invocat că despre hotărârea emisă la 27 octombrie 2020, a cunoscut la 07 noiembrie 2020.

După pronunțarea dispozitivului instanța nu a ținut cont de prevederile art.236 alin.(4) din Codul de procedură civilă și a expediat dispozitivul hotărârii mult mai târziu.

Din motiv că a făcut cunoștință cu dispozitivul hotărârii la 07 noiembrie 2020, a fost în imposibilitate de a depune apel în termen.

Recurentul consideră că, termenul de declarare a apelului a început să curgă începând cu 08 noiembrie 2020, astfel apelul depus la 01 decembrie 2020 este în interiorul termenului de 30 de zile.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel greșit a reținut că apelul este depus cu omiterea termenului de declarare a apelului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs constată că Curtea de Apel Chișinău a emis încheierea la 18 februarie 2021.

Conform prevederilor art.425 din Codul de procedură civilă termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Cererea de recurs a fost declarată la 30 martie 2021, respectiv în termenul prevăzut de art.425 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copieii certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Potrivit art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Examinând materialele dosarului Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii contestate din următoarele considerente.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, art. 6 § 1 din Convenție îi garantează fiecărei persoane dreptul de a sesiza o instanță cu orice contestație referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil.

Din examinarea actelor anexate la dosar, Colegiul reține următoarea situație de fapt.

Dispozitivul hotărârii primei instanțe a fost pronunțat la 27 octombrie 2020.

La examinarea cauzei reclamantul nu a fost prezent, solicitând instanței examinarea cauzei în lipsa sa.

La 01 decembrie 2020, ÎM „Incaso” S.R.L., reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 27 octombrie 2020.

Art. 362 alin.(1) din Codul de procedură civilă, stipulează că, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel. Alin. (3) reglementează că, repunerea în termen de apel se face de către instanța de apel în cazurile și în ordinea prevăzute de art.116.

Recurentul declarând apel la 01 decembrie 2020, a solicitat și repunerea în termenul de atac, relatând că termenul a fost omis deoarece dispozitivul hotărârii a fost pronunțat în lipsa acestuia, iar având în vedere că instanța de fond l-a expediat cu încălcarea termenului prevăzut de art. 236 alin.(4), despre hotărârea instanței a aflat la 07 noiembrie 2020.

Colegiul consideră neîntemeiat argumentul recurentului de repunere în termen, precum că a fost în imposibilitate de a depune apel în termenul prevăzut de art. 362 alin.(1) din Codul de procedură civilă din motiv că instanța de fond a expediat dispozitivul hotărârii cu încălcarea termenului prevăzut de art. 236 alin.(4).

Or, din data de 07 decembrie 2020, recurentul a avut la dispoziție încă 20 de zile pentru a depune apel împotriva hotărârii.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele date, argumentul recurentului de omitere a termenului de atac este nejustificat și nu poate fi calificat ca motiv întemeiat de repunere în termen.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise [*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei* (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85).

Dreptul de acces la o instanță poate fi astfel supus, în anumite circumstanțe, unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale pentru prescripție (*Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, pct. 51-52), ordinele care stabilesc plata unei cauțiuni pentru garantarea cheltuielilor de judecată (*Tolstoi Miloslavsky împotriva Regatului Unit*, pct.62-67, cerința privind reprezentarea (*R.P. și alții împotriva Regatului Unit*, pct. 63-67).

Respectiv, neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal, atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

Prin urmare, decăderea este o sancțiune legală de ne respectare a termenelor de procedură, rațiunea și importanța decăderii fiind determinată tocmai de imperativul stabilirii unor termene imperative de natură a disciplina activitatea procesuală.

Dispozițiile art. 116 alin.(4) din Codul de procedură civilă, stipulează că repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

Deci, norma menționată reglementează o repunere în termen în condiții restrictive, când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei, să acționeze în interiorul termenului prevăzut de lege.

Astfel, repunerea în termen, urma să fie analizată în situația în care s-a dovedit o împrejurare mai presus de voința părții, dar care nu ar fi fost invocată în termenul de 30 zile prevăzut de textul legal.

Termenul de 30 zile în care ÎM „Incaso” S.R.L. putea depune apelul este un termen de decădere a cărui nerespectare determină pierderea de către partea interesată a dreptului de a mai contesta soluția pronunțată.

Fiind un termen procedural, este supus dispozițiilor legale de drept comun aplicabile în lipsa unor prevederi exprese contrare.

Existența unei împrejurări mai presus de voința părții nu constituie singura condiție necesară pentru a acorda beneficiul repunerii în termen, fiind necesar ca împrejurarea mai presus de voința părții să intervină în interiorul termenului legal.

La caz, recurentul nu a demonstrat nici o împrejurare care l-ar fi împiedicat să exercite calea de atac în termen, iar omiterea declarării apelului în termen din culpa părții, în consecință este o sancțiune, determinată de neglijența în îndeplinirea obligațiilor procesuale.

Astfel, dreptul de acces la o instanță poate fi supus, în anumite circumstanțe, unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale pentru prescripție (Stubbings și alții împotriva Regatului Unit pct. 51 -52).

La caz, Colegiul a reținut că, deși la 07 noiembrie 2020, ÎM „Incaso” S.R.L. a luat cunoștință de hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 27 octombrie 2020, până la data expirării termenului de 30 zile prevăzut de lege pentru depunerea apelului – 27 noiembrie 2020, ÎM „Incaso” S.R.L. a avut timp suficient pentru depunerea cererii de apel, însă acesta a fost depus numai la data de 01 decembrie 2020, cu depășirea termenului legal.

În conformitate cu art. 56 alin. (3) și 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

În concluzie, Colegiul constată că instanța de apel a pronunțat o încheiere legală și temeinică, făcând o aplicare corectă a dispozițiilor art.369 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a art.6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Având în vedere cele expuse, încheierea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2021 este întemeiată și legală, fiind adoptată cu aplicarea corectă a normelor de drept procedural și urmează a fi menținută.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 din Codul de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso”, reprezentată de avocatul Bujoreanu Eugeniu.

Se menține încheierea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2021, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” împotriva Danielei Balan cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari